

Stráž obrany státu - výstava v Trutnově

Nejsem nadšeným návštěvníkem muzeí a výstav, ale v tomto případě jsem se zájmem, doslova spěchal na tuto expozici historie našeho pohraničí. Zázračně na mě dýchla ta atmosféra pohnutých okamžiků naší republiky. Já sám jsem ji pochopitelně zažít nemohl, ale vrátilo mě to do dětství, kdy mě můj děda, respicient finanční strážce v Petříkovicích Fr. Růžička, často vyprávěl o dění na státní hranici. Sloužil s panem Opočenským v den, kdy ho členové Freikorpsu zákeřně zastřelili. Moc nescházelo, prý pár minut a mohl být mrtvý i on.

Při pohledu na staré fotografie do tváří těch, kteří byli ochotni položit život za tu „svoji“ republiku, mě napadla myšlenka - co kdyby se nějakou křišťálovou koulí mohli podívat až do dneška? Byli by na nás hrdí? Nebo zklamání z toho, co se s námi stalo? Nevím, ale troufám si zeptat se za ně. Kde je to vlastenectví, kde je proboha ta hrdost na národ, která nám mizí, snad s výjimkou let 1968 a 89. Byli by lidé vykřikující hesla: „Nic než národ!“ vůbec schopni nastoupit do hraničních pevností a bojovat za republiku proti těm, které tak bezmezně obdivují? Co si to volíme za politiky, když se nedokážou domluvit? Mohl bych pokračovat, ale další otázky si může každý z Vás položit sám.

Rád bych poděkoval pořadatelům za výstavu v našem „janičářském“ městě. Možná by si Trutnov zasloužil stálou expozici na toto téma. Jsem patriot, narodil jsem se zde a jsem vděčný za rekonstruovaný pomník gen. Gablenze a znovuinstalovanou sochu císaře Josefa II. na náměstí. Otevření Dračí uličky byl vynikající nápad. Ale nemohu se zbavit dojmu, že mi zde něco schází, že něco dlužíme těm mužům připraveným položit život. Vždyť zde působila „Rota Nazdar“ a kromě názvu ulice na periferii se návštěvník Trutnova nedozví nic. Že Rudá armáda osvobodila naše město si jistě zaslouží zmínku na viditelném místě, ale nezasloužili by si alespoň malou upomínku ti vojáci, četníci a financové, kteří byli ochotni bránit pohraničí proti přesile? Myslím, že jim to dlužíme, možná víc, než jsme si ochotni připustit!

Tato výstava byla unikátní už tím, že vůbec existuje skupina nadšenců, která nezapomíná a připomíná. Připomíná těm, co zapomínají nebo vůbec neví. Vám všem obrovský dík, i za mého dědu, byl by na Vás hrdý.

Miroslav Hruška